

Zwaaien

Tektschrijver Marjo Janssen (1961) bestelt al zes jaar post om wat bij te verdienen. Ze maakte aantekeningen van haar belevenissen. Deel 3 van een dagelijkse serie.

ders geef je alles uit en heb je niks meer voor mij" – en één bij het naar buiten komen – "Neem er één mee voor je buurman, of de kattenbak. Die beesten willen ook wel eens wat leuk te lezen."

Piet begint met het enthousiasme van elke nieuwe postbezorger. Eindelijk heeft hij écht werk. En als ik hem tegenkom op straat, zwaaien we: "Dag collega!" Na de eerste loonstrook is zijn enthousiasme echter behoorlijk getemperd. Bovendien begeeft zijn fiets het – Piet is voor het ongeluk geboren. Een fikse griep vloert hem vervolgens voor twee weken. Ik neem zijn wijk tijdelijk over, loop 37, de Rijnstraat-oveneven. Veel winkels, veel trappen. Piet heeft het hier bij de winkeliers helemaal voor elkaar. "Waar is m'n gabbertje," vraagt de schoenmaker, en hij is niet de enige.

De trappen hier ogen hoger en steiler dan die in andere straten. Als je dicht langs de gevel loopt, zie je ze in eerste instantie niet, tot je vlak bij zo'n inkeping in het baksteen bent. Opeens gaat daar een trapgat, twee kleine mensen breed, een verdieping hoog. Uitgerend op dit moment zet een postbezorger aan de overkant zijn fiets tegen de muur, net zoals ik. Dat is nou zo'n zeldzaam toeval waar ik vrolijk van word. Dat een collega, die de Rijn-

De trappen in de Rijnstraat ogen hoger en steiler dan elder

straat-even loopt, mij uitgerend op dit moment kruist.

Hij kijkt mijn kant op. Ik zwaai. Hij ontdoet een bundel post van elastieken en sjokt naar boven. Hij heeft me vast niet opgemerkt. Ik ga eveneens de trap op. Boven gekomen draai ik me om. Het is alsof ik in een spiegel kijk. Het gat in de gevel loopt helemaal door, tot en met de eerste verdieping, waardoor de portieken open liggen. Daardoor kijk ik recht in de portiek aan de overkant. Ik wacht tot mijn collega zich omdraait en zwaai. Geen sjoeg. Hij moet me zien, beide portieken zijn verlicht. Hij laat post vallen, bukt zich om die op te rapen en kijkt op. Ik zwaai. Wat krijgen we nou?

Dat de Post ex-daklozen een kans geeft, dove Brazilianen en zuipende Oostenrijkers, alla. Dat ze niet ingewerkt worden, waardoor brieven in verkeerde bussen belanden, pakjes op straat en reclamefolders ongelezen in de papierbak, allemaal tot daar aan toe. Maar deze als postbode verklede aardappel maakt het wel heel erg bont. Hij loopt nu de trap af. Ik spring op en neer, ik zwaai uitbundig, hij kan me niet missen. Hij kijkt me recht aan. Hij zwaait niet terug.

MARJO JANSSEN

Postbodes op straat groeten elkaar. Ze zwaaien, roepen, bellen, toeteren, knippen met hun lichten, ze stoten met hun fietstassen tegen elkaar, ze kussen... neenee, niet kussen. Maar dat zwaaien, dat is leuk. Ineens ben je als een buschauffeur onder de buschauffeurs, een zeiler onder de zeilers.

Een van de aantrekkelijke kanten van het post bezorgen is dat je op jezelf bent, alleen met je gedachten zonder dat er iemand op je vingers kijkt. En dan blijkt toch het gevoel ergens bij te horen plezierig. Die

terloopse uiting van verstandhouding, bemoedigend zonder opdringerig te zijn, scheidt een band: wij, postbodes onder elkaar, wij alleen weten wat we doormaken bij grote drukte, organisatorische chaos, westerstorm of hittegolf. Ja, dat zwaaien is leuk.

Sinds enkele maanden is Piet Koning bij de Post. Op zijn eerste dag herken ik hem meteen. Hij is mijn voormalige daklozenkrantverkoper, een groot talent. Als ik niet uitkeek, verkocht hij me twee kranten op één dag; één bij het naar binnengaan van de supermarkt – "An-

punt 5: Hoe overleeft Amsterdam de hevige sneeuwval?

Het is strooien met het zout dat we hebben

Amsterdam wordt steeds geteisterd door ijzige of juist drabbige sneeuw op de wegen. Hoe werkt men aan een begaanbare stad?

MEREL STRAATHOF

1 Wie is verantwoordelijk voor het sneeuwruimen?

De gemeente is wettelijk verplicht de hoofdwegen begaanbaar te houden voor ambulances en brandweerwagens en bovendien is het belangrijk dat de stad bereikbaar blijft. Daarom veegt en strooit de gemeentelijke dienst DIVV de zestien belangrijkste routes, waaronder de Prins Hendrikkade en de Stadhouderskade. Zo zijn afgelopen zaterdag, de dag na de hevigste sneeuwval, alle hoofdwegen zeven keer ge-

strooid en geveegd. De stadsdelen zijn verantwoordelijk voor alle fietspaden (dus ook die op de hoofdroutes) en hun eigen secundaire wegen. Centrum strooit bijvoorbeeld wel Singel en Keizersgracht, maar niet de kleine tussenwegen.

2 Waar vormen zich de grootste problemen?

De meeste klachten bij de stadsdelen gaan over de fietspaden. Zowel de Amsterdamse VVD als de VVD in D66 in Centrum stelden daar al vragen over. Zij vragen zich af of de huidige aanpak nog werkt en of stadsdelen en de gemeente niet meer moeten samenwerken. Stadsdelen zeggen wel op de fietspaden te veegen, maar halen daarmee alleen de bovenste sneeuwlaag weg. Het zout dat vervolgens gestrooid wordt, moet ingereden worden door de fietsers, maar door de aanhoudende sneeuwval, de weinige fietsers en

het smalle spoor dat ze maken, gebeurt dat onvoldoende.

3 Hoeveel mankracht zet de gemeente in?

Tot zondag ruimde DIVV ook nog bedrijventerreinen, maar inmiddels beperken de achttien vrachtwagens zich tot de hoofdroutes. Per stadsdeel worden gemiddeld vijftig mensen en acht veegwagens ingezet. Naar aanleiding van klachten wordt ook op gevaarlijke plekken als bruggen sneeuw en ijs weggeschepd.

4 Is er nog genoeg strooizout?

Aan het begin van de winter beschikte Amsterdam over vijfduizend ton, duizend meer dan vorig jaar. Inmiddels is nog zo'n tweeduizend ton over. De grote order die eind deze week geleverd moet worden, komt mogelijk later, gezien de toestand in heel Europa. De stads-

delen zijn al op rantsoen. Nieuw-West beschikte tot vorige week over dertig kubieke meter per dag, maar dat is teruggebracht naar tien. Zuidoost is al deels overgestapt op calcium, hoewel dat minder effectief is. Als de nieuwe levering uitblijft en de winter aanhoudt, kan het volgende week 'lastig worden', aldus

een voorlichter van de gemeente.

5 Wat kunnen Amsterdammers zelf doen?

Sinds 2008 zijn we niet meer verplicht het 'eigen straatje' schoon te houden. Maar de gemeente hoopt dat we dat nog wel doen en zondig keukenzout strooien.

ADVERTENTIE

✘ Gemeente Amsterdam
✘
✘

Mededeling

In verband met de feestdagen sluit het loket Burgerzaken op vrijdag 24 december en vrijdag 31 december in ALLE stadsdelen en bij de Dienst Persoons- en Geo-informatie in Amsterdam om 13.00 uur.

parool theater

Muzikale winterse zonnewende

De dames van Trio d'Affaire konden hun geluk niet op gisteravond. Het was de kortste dag van het jaar, volop winter en ook nog eens volle maan. "Dit is onze nacht!" riep zangeres Caroline Erkelens (45).

Trio d'Affaire is dan ook niet zo maar een muziekgezelschap. De drie dames zingen over heksen en goden, van folk tot klassiek, hullen zich in schapenvellen en omslagdoeken en dragen lange rijglaarzen. Hun lange haar dragen ze ieder in een andere kleur: rood, blond en bruin. Ze treden alleen op in de wintermaanden, als het buiten koud en donker is en binnen warm en gezellig. Met fluit, accordeon en harp bezingt Erkelens samen met Renate Jörg (40) en Anne Koene (42)

de winterwende, midwinter: de kortste dag van het jaar, die het begin van de winter inluidt en al duizenden jaren door de mensheid wordt gevierd én gevreesd.

En dus komt er heel wat voorbij: in het Keltisch wordt over de 'koning van de sterren' gezongen, het Catalaanse volkslied wordt ten gehore gebracht, net als een lied over een Bulgaars aarderitueel, een Frans slaapliedje, een Duits loflied op de heilige Maria, een Engels nummer over timmerman Jozef en verschillende versies van het kindje Jezus.

De kerstverhalen zoals wij die kennen, zijn ook terug te vinden bij de Kelten en de Germanen, vertelt Erkelens: "De kerstboom bijvoorbeeld is een heidens symbool. En

het verhaal van Maria en Jezus vinden we terug in Egypte bij godin Isis en haar zoon Horus." Trio d'Affaire zou meer heidense liederen willen brengen, maar die zijn moeilijk te vinden: "Je komt al snel weer uit bij de geijkte kerstliederen."

Niet dat dat een probleem is: "Het belangrijkste is dat we het publiek kunnen betoveren met onze muziek." Erkelens ziet nu al op tegen de lente: "Dan liggen we weer stil." Ze lacht: "Maar we werken aan een zomerprogramma."

6 januari treedt Trio d'Affaire op in het Perron Theater.

MARIANNE LAMERS

Vanavond: Romantische dagen: de Spaanse sopraan Irene Delro.

ORAM
?